Lorena Stoica - Divanul gheiselor

Sunt trei principii: galben, arămiu, negru. Prin urmare, trei contururi, fairy-like standard. Adică blonda, roşcata şi bruneta, întruchipări ale aceluiaşi tipar – mijlocelul subțirel, plete bogate pe spate lăsate, ochi dulci cu gene lungi. Se adaptează realității omeneşti, când sunt cu treburi prin lume. Adică se flexibilizează în aspect, căpătând forme rotunde sau fusiforme, glas vibrant, moale-ofilit sau subțire-ascuțit. Caractere de tip răzbătător, firav-dependent, sau nonşalant-aiuristic.

E un singur tron şi un singur sceptru – simboluri ale judecății întru fidelitate. Învestirea se face o singură dată, cu onoruri şi puteri depline, câte unei Soții-Păgubite. Once in a life time, aceasta are puterea absolută de a-şi corecta traseul mariajului.

Corespondent, se află scaunul cu trei picioare, în care Pârâtul face echilibristică printre argumentele ce i-ar putea atenua pedeapsa. Deasupra capului său, atârnă un şiret roşu de mătase, prins de un cui al grinzii.

Blonda : - Pe mine m–ai refuzat. Am căzut neputincioasă la picioarele tale, într-o seară, la birou, când lucrai peste program. Eram disperată, aveam nevoie de ajutor şi consolare, iar tu nu mi le-ai dat… Degeaba mi-a căzut breteluța de satin peste umăr…

El : - Păi nu era un moment bun. Soția era însărcinată; arăta luxuriant. Deborda de senzualitate. Eram prea fericit şi nu ți-am înțeles durerea… Îmi pare rău.

Roşcata : - Am fost singura ta parteneră de afaceri care nu a încercat să te tragă în piept. Ba chiar am riscat şi ți-am dezvăluit planul celorlalți… Iar tu nu ai vrut să-mi fii alături, în team-buildingul de la Aspen. Mi-am luat costum de schi de la cea mai scumpă firmă…Mulat şi strălucitor.

El : - Păi… Mă iartă, nu mi-a fost uşor să te refuz, dar… nevasta mea alăpta la vremea aia, era prinsă în aura de mamă împlinită… Iar băiatul nostru era un miracol care ne umplea casa şi sufetul.

Bruneta : - Dar mie mi-ai cedat ! Am ştiut să aleg momentul. Te-am pândit până ai ajuns să cazi în nas de oboseală – şi acasă şi la job. Te săturasei să tot mergi în vârful picioarelor, să cumperi pamperşi şi tetine, să adormi în fotoliu, aşteptându-ți soția care rămânea lângă bebeluş… Ştiam că te voi subjuga cu o atitudine calmă, demnă şi independentă. Eu nu ți-am cerşit. Te-am făcut să-mi miroşi parfumul şi să-mi ghiceşti conturul de sub fustele trei sferturi, stând picior peste picior şi privind prin tine, sau exact pe deasupra umărului tău, razant cu lobul urechii…

El, cu privirea în jos şi mâinile frământate : - Recunosc. N-am mai avut putere. Păreai că niciodată nu-mi vei ceda. Mă bazam pe rezistența ta, pe inaccesibilitatea arborată cu zâmbet liniştit. M-ai provocat să-mi verific masculinitatea adormită sub scutece şi cântece de leagăn… Nici nu credeam că mă vezi…

Soția, cu sceptrul în mâna dreaptă, îşi drege glasul, clipind ca şi cum i-ar fi intrat ceva în ochi. Dar rămâne tăcută. Nu are dreptul decât să pronunțe sentința finală şi irevocabilă.

El, cu privirile ridicate spre ea : - Iubito !… Dac-aş putea răscumpăra suferința pe care ți-am pricinuit-o… Aş face orice să nu te fi jignit. Dar nu aveam nici o intenție să te înşel, să ştii… Nici nu-mi dau seama cum am ajuns aici… Eu te iubesc la fel ca la început. Ba mai mult chiar. Dar m-am pierdut pe drumul ăsta, de tată, soț, om cu responsabilități… Am făcut prea mult piața, am rezolvat prea multe dosare, am vizitat prea multe cabinete pediatrice… Iar tu, iubito, erai prea dedicată noului venit în viața noastră. Dormeai cu bigudiuri pentru că a doua zi te întâlneai cu fetele în parc, te culcai prea târziu sau prea devreme ca să mai am şi eu loc lângă tine, căscai când îndrăzneam să-ți ating brațul… Când te aveam lângă mine, fugeai la cel mai mic scâncet lângă pătuț…

Bruneta : - Dar ce cadouri frumoase mi-ai cumpărat ! Şi haina de blană, şi bijuteriile, şi desuurile alea de dantelă… Ah ! Ce caraghios erai când ai mâncat frişca din cupa şoldului meu. Sau când ai băut şampanie cu mâinile legate la spate… Ha-ha… şi când te-ai împiedicat în hainele împrăştiate pe jos. Ai căzut şi ți-a rămas spatele înțepenit…

El, amărât : - Acum eşti rea. Atunci chicoteai la glumele mele. Îmi spuneai că sunt grozav şi că îti place să te domin…

Bruneta : - Dar aşa le spun tuturor. Vă-mbrobodesc cu aceeaşi eşarfă transparentă. Vă gudurați sub laude aşa cum se topeşte frişca sub soare. Mă mințeai că soția e la socri, cu copilul. Ştiam că, de fapt, te aştepta acasă, să mai mergi şi tu în patru labe prin sufragerie, pănă doarme ea puțin.

El, cu umerii căzuți : - Am greşit. Îmi pare rău. Aş vrea să nu fi făcut…

Ele, într-un glas, privind-o pe judecătoare : - Deci ?! Şiretul de mătase, da ?! Recunoaşte că-l merită. I-l facem colier pe măsura gâtului.

El, tânguindu-se : - Dar, nu ! Vă rog. N-am să mai fac niciodată….

Ele râd cu capul pe spate : - Ştii că minți. Ai călcat într-un never-ending pleasure. Odată căzut în plasa noastră, rămâi mereu cu călcâiul descoperit, chiar dacă porți armură pe piept.

El, cu mâinile împreunate către soață : - Iubito !… Tu ştii, nu-i aşa ?… Nu am să mai fac… Iartă-mă !

Ele, privind jilțul suprem : - Ei ? Să isprăvim. Cunoaştem melodia. Pronunță-te: "mătase roşie la gât". Aşa va fi marcat şi va deveni neputincios. Îi iei farmecul, iar celelalte femei nu-i vor mai remarca masculinitatea. Fă-l să-ți mănânce din palmă. Numai ție, pentru totdeauna.

Soția, cu privirea dreapta şi voce senină : Nu. Îi las puteri depline în continuare. Ăsta e verdictul meu – să rămână întreg până la capăt.

Cele trei principii, supărate, protestează : - Dar eşti puțină la minte ! Nu te gândeşti ?! Te va înşela mereu. Nu-i leac decât cu semn la gât. Cuminţeşte-l !

Ea : - Nu. Îi las discernământul şi lupta cu propria-i conştiința. Va avea satisfacția abținerii sau remuşcarea păcatului.

Ele : - Halal remuşcare, cu cătuşe la mâini şi căpşuni în gură… Nu ştii ce faci. Ne jigneşti. Muncim degeaba, adică ?! Nu vrei să stârpim păcatul din rădăcină?

Ea : - Nu am să fac asta.

Ele, clocotind: - Dar de ce atâta generozitate?

Ea : - Pentru că-n generozitatea iertarii de acum stă puterea mea de a evita Divanul Crailor.

El, eliberat, îşi părăseşte scăunelul cu trei picioare şi-i sărută mâna cu recunoştinţă. În vreme ce ea se ridică pentru totdeauna din scaunul judecăţii absolute, el priveşte înapoi, zâmbind cu ochiul drept celorlalte două principii…